

Τὸ νέο σκηνικὸ παιχνίδι «Ὁ Στρατὴς παραστράτησε» τῶν κ.κ. Ἀσ. Γιαλαμᾶ-Κ. Πρετεντέρη, ποὺ παρουσιάζει ὁ Θίασος Κ. Βουτσᾶ-Μ. Χρονοπούλου-Ν. Ρίζου-Γ. Βογιατζῆ στὸ Θέατρο «Φλόριντα», φανερώνει κι αὐτό, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνάλογα ἐργάκια τῆς συγγραφικῆς дуάδας, ὅτι οἱ συγγραφεῖς τοῦ εἶναι μαέστροι στὸ εἶδος ποὺ καλλιεργοῦν.

«Ὁ Στρατὴς παραστράτησε» ἔχει ἄφθονα χαρίσματα: ζωηρότατη κίνηση (ἐπίτηδες δὲν χρησιμοποιοῦ τὸν ὁρο ἀδράση): ἡ κίνηση εἶναι πολὺ πιὸ ἐπιφανειακὴ κι ἐπίπεδη ἀπὸ τὴ δράση), εὐρηματικὰ ἐπεισόδια, ἔξυπνο διάλογο, προπάντων πολλὴ εὐγένεια. Οἱ κ.κ. Γιαλαμᾶς καὶ Πρετεντέρης ξέρουσι ν' ἀποφεύγουν ὅ,τι ἀδικεῖ πολλὰ ἐργάκια τοῦ ἐλαφροῦ εἴδους: τοὺς ἐκτραχηλισμούς. Δὲν ἀφήνουν νὰ τοὺς διαφύγει καμιὰ χυδαιότητά, δὲν καταδέχονται καμιὰ βαναυσότητα. Ἐπιπρόσθετα διακρίνουμε, ἔστω κι ἀμυδρά, ὅτι οἱ συγγραφεῖς κάπως δοκιμάζουν νὰ ξεπεράσουν τὸν γνώριμο ἑαυτὸ τους καὶ νὰ καταπιασθοῦν καὶ μὲ τὴ σάτιρα. Τολμοῦν ἀκόμα διστακτικά, ἴσως γιατί τοὺς φρονημάτισε ὁ στόχος ἀκριβῶς τῆς σάτιράς τους καὶ οἱ δύο κεντρικοὶ ἥρωες τῆς κωμωδίας τους.

Εἶναι δύο συγγραφεῖς ἱστορικῶν μελετῶν ποὺ ἀφοσιώθηκαν στὸ ἔργο τους· ὅμως ἡ σοβαρὴ ἐργασία τους δὲν τοὺς ἀποφέρει κανένα ὕλικο κέρδος· μαρμαζώνουν μέσα στὴ φτώχεια. Κάποτε παρουσιάζεται ἓνας παραγωγὸς κινηματογραφικῶν ται-

νιῶν πού τοὺς προτείνει νὰ διασκευάσουν γιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ γιὰ τὰ «εἰκονογραφημένα ἀριστουργήματα» τὰ συγγράμματά τους· βέβαια, τοὺς ζητᾷ πολλές παραχωρήσεις, κι ἀκόμα κι ἀλλοιώσεις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἔτσι ὅπως τὰ ἐκθέτουν στὰ βιβλία τους. Ἡ Ἀσπασία π.χ. θὰ ἔχει συμμετοχὴ στὸν Τρωικὸ Πόλεμο, ἐπειδὴ συμβαίνει ὁ πόλεμος αὐτὸς νὰ εἶναι πὺδ δημοφιλὴς καὶ γνωστὸς ἀπὸ τὸν Πελοποννησιακὸ. Ἐκεῖνοι, ἀρχικὰ ἀρνοῦνται μὲ ἀγανάκτηση· ὕστερα δὲ μὴς ὑποχωροῦν, μὲ ἀποτέλεσμα τὰ ἀφθονα πλούσια κέρδη καὶ ἡ χλιδὴ νὰ ἀντικαταστήσουν τὴ φτώχεια.

Φοβήθηκαν οἱ κ.κ. Γιαλαμᾶς καὶ Πρετεντέρης ὅτι ἂν ἐγκατέλειπαν ἀποφασιστικὰ τὸ ἐλαφρὸ εἶδος, ἂν καταργοῦσαν τὶς παρεμβολές σκηνῶν πού συγκρατοῦν τὸ ἐργάσι τους στὸ ἐπίπεδο τῆς φαρσοκωμωδίας, ὅτι ἂν χειρίζονταν τὸ θέμα τους ἔτσι ὥστε «Ὁ Στρατὴς» νὰ ἀποκτήσει ὁμοιότητα, ὅπως εἶχε τὴ δυνατότητα, μὲ τὸν περίφημο «Τοπάζ» τοῦ Πανιόλ, τὸ κοινὸ δὲ θὰ τοὺς παρακολουθοῦσε, καὶ ἡ τύχη τους θὰ ἦταν ἀντίστροφα ἀνάλογη μὲ κείνη τῶν κύριῶν τους προσώπων; Πιθανόν! Δὲν εἶμαι ὁμως καθόλου σίγουρη ὅτι ἔχουν δίκιο νὰ δειλιάζουν. Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ὑποτιμᾶται τὸ κοινόν. Τὸ κοινὸ ἔχει συχνὰ δείξει ὅτι ξέρεي νὰ ἐκτιμᾷ καὶ τὴν ποιότητα. Πιστεύω ὅτι τὸ κοινὸ θὰ τοὺς παρέμενε πιστό, καὶ θὰ τοὺς παραμείνει πιστό κι ἂν θελήσουν νὰ ἔβρουν τὸν γνήσιο ἑαυτὸ τους καὶ νὰ κάνουν, ὅπως φανέρωσαν ὅτι ἔχουν τὴ δυνατότητα, ἓνα ἄλμα πρὸς τὴ σατιρικὴ κωμωδία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, «Ὁ Στρατὴς παραστράτησε», κι ἔτσι ὅπως εἶναι, εἶναι ἓνα ἐργάσι πολὺ κομψόν, πολὺ τερπνόν.

Παίζεται καὶ ἐξαίρετα ἀπὸ τοὺς κ.κ. Κ. Βουτσᾶ καὶ Ν. Ρίζο, πού ὁλοένα ἐκλεπτύνουν κι ἐξευγενίζουν τοὺς ἐκφραστικούς τους τρόπους, ἀπὸ τὸν κ. Γ. Βογιατζή, πού σὲ κάθε του ἐμφάνισή μᾶς πείθει ὅλο καὶ περισσότερο γιὰ τὴ λεπτότητα καὶ τὴν ἀποδοτικότητά τοῦ κωμικοῦ του ταλέντου, ἀπὸ τὴν Κα Κ. Λαμπροπούλου, πού μὲ γοήτευσε ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ τὸ

κρυστάλλινο γέλιο της, απ' όλους τούς ήθοποιούς του συγκροτήματος που περίπου όλοι ήταν έπαρκεῖς. Οἱ παραφωνίες που παρεισέφρυσαν ήταν ελάχιστες. Έντελῶς ιδιαίτερα ξεχώρισα τὴν Κα Μαίρη Χρονοπούλου. Ὡ, πόσο μου ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἡθοποιός! Πόσο αἰσθάνομαι θετικὴ τὴν παρουσία της καὶ τὴν ἀκτινοβολία της ἀπάνω στὴ σκηνή! Τί κρίμα νὰ μὴν τῆς δίνονται συχνὰ οἱ εὐκαιρίες ν' ἀναδείξει τὴν προσωπικότητά της σὲ ρόλους ἀντάξιούς της!

* * *